

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 605/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Petržalka city – správa, s. r. o.**, Gessayova 3, Bratislava, zastúpenej LEGAL & CORP s. r. o., Gajova 11, Bratislava, proti postupu a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5Co/92/2022-296 z 18. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) označeným rozsudkom, ktorým sa zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie v civilnom spore tak, že krajský súd žalobu sťažovateľky zamietol. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Súčasne žiada primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

2. Predmetom konania bol nárok sťažovateľky (v pozícii správcu bytového objektu) voči žalovanému vlastníkovi bytu v polyfunkčnom dome na zaplatenie 367,93 eur z titulu nedoplatku na vyúčtovaní služieb (tepla) za rok 2015. Ústavná sťažnosť smeruje proti v poradí druhému rozhodnutiu krajského súdu, ktorým zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava V č. k. 5C/798/15-217 z 2. februára 2022 o uložení povinnosti žalovanému na zaplatenie vyúčtovania plnení poskytovaných s užívaním bytu v roku 2015 vo výške 367,93 eur. Prvým uznesením č. k. 5Co/60/2018-200 z 18. júna 2021 krajský súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vrátil na ďalšie konanie z procesných dôvodov.

3. Po zopakovanom dokazovaní krajský súd ustálil, že sťažovateľka nesprávne postupovala pri vyúčtovaní náhradnej spotreby podľa § 7 ods. 5 vyhlášky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 630/2005 Z. z., ktorou sa ustanovuje teplota teplej úžitkovej vody na odbernom mieste, pravidlá rozpočítavania množstva tepla dodaného na prípravu teplej úžitkovej vody a rozpočítavania

množstva dodaného tepla (ďalej len „vyhláška“), keďže meradlo nemalo poruchu a žalovaný odčítanie neznemožnil ani neúmyselne. Stav na meradle v roku 2005 zodpovedal skutočnosti, že byt bol od spoločného vykurovania žalovaným odpojený, čo s ohľadom na okolnosti prípadu a na schopnosť žalovaného byt vykurovať individuálne možno podľa názoru odvolacieho súdu akceptovať. Okrem iného uviedol, že pre vyúčtovanie množstva dodaného tepla nie je rozhodujúce, či teplo mohlo byť do bytu objektívne dodávané napriek vade kúrenia (ktorej otázke súd prvej inštancie venoval značnú pozornosť), ale v akom množstve bolo skutočne dodané, a tento údaj celkom jednoznačne vyplýva z určeného meradla (bez poruchy). Zo zisteného stavu veci odvolací súd žalobu posúdil ako rozpornú s dobrými mravmi a ako vecne neopodstatnenú ju zamietol podľa § 388 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka podala po nadobudnutí právoplatnosti zmeňujúceho rozsudku krajského súdu ústavnú sťažnosť, ktorou namieta porušenie práva na súdnu ochranu podľa ústavy svojvoľným, nelogickým a arbitrárnym konaním krajského súdu bez riadneho odôvodnenia. V úvodnej časti ústavnej sťažnosti dáva ústavnému súdu do pozornosti, že v jej prípade nebolo objektívne možné podať proti napadnutému rozhodnutiu dovolanie z dôvodu neprípustnosti podľa § 422 ods. 1 CSP a zároveň z dôvodu nesplnenia podmienok podľa § 420 CSP.

5. Odvolaciemu súdu vytýka zopakovanie dokazovania bez uvedenia dôvodu, čo podľa jej názoru zakladá rozpor s § 384 CSP. Argumentuje, že odvolací súd vyhodnotil skutkový stav (a to hlavne otázku, či teplo mohlo prúdiť a prúdilo do vykurovacieho telesa v byte žalovaného) v rozpore s tým, čo z dôkazov (výsluchy svedkov, písomné vyjadrenie odborne spôsobilej osoby) vykonaných súdom prvej inštancie skutočne vyplýva. Tým má byť skutočnosť, že merač tepla, hoci nemal technickú vadu, z dôvodu vady kúrenia nemohol objektívne namerať reálne hodnoty spotreby tepla, ide teda o vadu merania merača, čo má podľa názoru sťažovateľky opodstatniť aplikáciu § 7 ods. 5 vyhlášky. Sťažovateľka uzatvára, že odvolací súd svojvoľne vyhodnotil dôkazy, zároveň aj vec právne posúdil v rozpore so skutočnosťami vyplývajúcimi z vykonaných dôkazov, pričom odlišnosť vo vyhodnotení dôkazov a v právnom posúdení veci (od súdu prvej inštancie, *pozn.*) riadne neodôvodnil.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom prieskumu prerokovanej veci je rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, zatiaľ čo v súlade s princípom subsidiarity zakotveného v čl. 127 ústavy môže ústavný súd konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať ústavnou sťažnosťou len za predpokladu, že sa nemôže, ani v budúcnosti sa nebude môcť domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom využitím takých právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje (IV. ÚS 404/2022).

7. Sťažovateľka odôvodnila prípustnosť podanej ústavnej sťažnosti tým, že objektívne nemá iný prostriedok nápravy. V nadväznosti na tvrdenie sťažovateľky o vyčerpaní účinných prostriedkov

nápravy ústavný súd overením na Mestskom súde Bratislava IV zistil, že vo veci sťažovateľky tento súd dovolanie neeviduje.

8. Ústavný súd sa preto najskôr zaoberal tým, či má právomoc preskúmať rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ktorým zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie bez toho, aby proti nemu sťažovateľka podala dovolanie.

9. Ústavný súd po preskúmaní obsahu ústavnej sťažnosti konštatuje, že podstatná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľky atakuje popri nesprávnom právnom posúdení aj arbitrárnosť napadnutého rozsudku namietanú v podobe (i) nesúladu právnych záverov s vykonaným dokazovaním, (ii) nesprávneho vyhodnotenia dôkazov, ktoré je spojené s (iii) nedostatočným odôvodnením.

10. Arbitrárne rozhodnutie v judikatúre ústavného súdu predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces (I. ÚS 115/2020) a podľa názoru ústavného súdu je takto predstretá sťažnostná argumentácia subsumovateľná pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. V súlade s rozhodovacou praxou odvolacieho súdu je možné konštatovať, že nedostatočné odôvodnenie zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (napr. 5 Cdo 57/2019, 2 Cdo 100/2018, 4 Cdo 3/2019, 4Cdo/125/2019, 4 Cdo/120/2019, 1 Obdo/7/2018). Tento názor prevažuje aj v judikatúre ústavného súdu (II. ÚS 120/2020, I. ÚS 235/2020, I. ÚS 116/2023). Rovnako sa to vzťahuje aj na oprávnenie odvolacieho súdu skúmať, či hodnotenie dôkazov nie je natoľko mimo prípustného a logického rámca hodnotenia dôkazov, a teda či nedošlo týmto procesným postupom súdu k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 104/2022).

11. V konkrétnom prípade bolo nevyhnutné, aby sťažovateľka pred podaním ústavnej sťažnosti splnila podmienku uplatnenia dovolania ako procesného prostriedku, ktorý jej zákon na ochranu jej práv poskytuje. To platí aj v prípade, ak má sťažovateľka popri namietaní porušenia jej práva na súdnu ochranu v kontexte arbitrárnosti, nedostatočného odôvodnenia, nesprávneho hodnotenia dôkazov [ako námietky v zásade aplikovateľné pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, *pozn.*] výhrady aj voči potenciálne nesubsumovateľnej námietke nesprávneho právneho posúdenia pod § 421 CSP.

12. Aj napriek skutočnosti, že niekedy nie je celkom možné a reálne jednotlivé námietky (subsumovateľné a nesubsumovateľné pod dovolacie dôvody) od seba úplne oddeliť, bolo by v rozpore s princípom subsidiarity, aby ústavný súd predbiehal rozhodnutie odvolacieho súdu. Aj ústavný súd musí všeobecným súdom poskytnúť príležitosť plne rozvinúť ich právomoc, keďže aj im patrí možnosť a povinnosť poskytnúť sťažovateľovým základným právam a slobodám ochranu v medziach ich zákonom zverených kompetencií. Táto ochrana je v rámci vzťahu medzi všeobecnými súdmi a ústavným súdom podľa princípu subsidiarity delená a postupná, nie delená a súbežná. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva a jeho právomoc nastupuje spravidla až vtedy, ak sťažovateľ pred všeobecnými súdmi vyčerpá všetky účinné prostriedky nápravy vo vzťahu ku konaniu, resp. rozhodnutiu ako celku. V prípade, ak v rámci toho istého konania (rozhodnutia) je možné niektoré námietky uplatniť pred dovolacím súdom a iné nie, ústavný súd v tejto súvislosti považuje za v rozpore s už zmieneným princípom subsidiarity tieto procesné nároky drobiť a ponechať ich samostatnému procesnému osudu. V prípade potenciálneho úspechu sťažovateľa pred dovolacím súdom (čo i len vo vzťahu k niektorým

uplatneným námietkam) totiž stráca ďalšie konanie pred ústavným súdom zmysel (m. m. I. ÚS 182/2023).

13. Skúmajúc procesné súvislosti sťažovateľkou zvoleného postupu vynechaním dovolania ako v poradí ďalšieho prípustného prostriedku nápravy porušených práv v rámci súdnej sústavy, ústavný súd uzatvára, že nie je udržateľný taký právny stav, keď sa dovolacia inštancia dostane do faktickej pozície neúčinného prostriedku nápravy, ktorý by dostal punc fakultatívnosti a obsolencie (III. ÚS 352/2021). Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľky ústavným súdom v situácii, keď nevyužila právny prostriedok ochrany svojich základných práv, ktorý jej zákon účinne poskytoval, t. j. nepodala dovolania, hoci ho podať mohla a mala, by bolo porušením princípu subsidiarity, na ktorom je založené rozhodovanie o individuálnych ústavných sťažnostiach (I. ÚS 336/2018, II. ÚS 12/2021, IV. ÚS 522/2020). Sťažovateľka tiež netvrdila, že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto zo strany ústavného súdu neprichádza do úvahy ani prípadný postup podľa § 132 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Na základe uvedených dôvodov sa ústavný súd meritórne nezaoberal podanou ústavnou sťažnosťou, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa ústavy, ale túto pri predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú podľa § 132 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu